

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3984/2019
21.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Анђелко Лежајић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Гордана Јанковић, адвокат из ..., ради утврђења права својине по основу стицања у браку, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 6862/18 од 04.06.2019. године, у седници већа одржаној дана 21.05.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 6862/18 од 04.06.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу П 63/2014 од 06.09.2018. године, ставом првим изреке утврђено је право својине тужиле АА на $\frac{1}{2}$ имовине стечене у браку са туженим ББ и то: кат. парцели број .../... од 3,00 ара са монтажном кућом „...“ произвођача „...“, на кући и помоћној згради уписаној у листу непокретности број ... на кат. парцели .../... у ул. ... број ... у ..., стану у ... и једним гаражним местом у стамбено пословној згради изграђеној на кат. парцели .../..., уписаном у лист непокретности број ... КО ..., ул. ... број ...-... у ..., пословном простору за који није утврђена намена у стамбено пословном објекту изграђеном на кат. парцели ... КО ..., уписано у листу непокретности ... КО ..., зграда ..., број улаза ..., број посебног дела 14/1, путничким возилима „...“, произведен ... године, број шасије ..., број мотора ..., регистарске ознаке ... -...-..., „...“ – нерегистрован, произведен ... године, број шасије ..., број мотора ..., регистарске ознаке ... -...-..., које возило је одјављено из Евиденције регистрованих возила ПО Пожаревац дана 08.05.2013. године, важност регистрације је истекла 01.04.2013.године, и „...“, произведен ... године, број шасије ..., број мотора, регистарске ознаке ... -...-..., што је тужени дужан да јој призна и на основу ове пресуде дозволи упис у јавне књиге на наведеном уделу и својински део преда у судржавину. Ставом другим изреке утврђено је да је тужиле АА стекла у својину $\frac{1}{2}$ стана у ..., ул. ... број ..., стан број ..., чија је укупна површина 53,70 м², у стамбеној згради изграђеној на кат. парцели ..., у браку са туженим ББ, којим станом је тужени располагао након престанка брачне заједнице, а у току овог спора, па се обавезује тужени да тужиле на

име $\frac{1}{2}$ вредности наведеног стана, у стамбеној згради која је изграђена на кат. парцели ... уписана у листу непокретности број ... КО ..., исплати износ од 25.000 евра у динарској противвредности на дан исплате по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате. Ставом трећим изреке део тужбеног захтева тужиле, За веће тражење од досуђеног из става другог изреке, а до износа од 35.000 евра у динарској противвредности на дан исплате по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, одбија се као неоснован. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужиле надокнади трошкове поступка у износу од 856.650,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 6862/18 од 04.06.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог, а пресуда Основног суда у Пожаревцу П 63/2014 од 06.09.2018. године у ставу првом, другом и четвртим изреке се потврђује. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, због погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 - у даљем тексту: ЗПП), па је нашао да је изјављена ревизија неоснована.

У спроведеном поступку нема битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити су учињене друге битне повреде одредаба парничног поступка које би могле представљати основ за уважавање ревизије туженог, у смислу члана 407. став 1. тачка 2. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, странке су засновале брачну заједницу 1984. године, из ког брака имају двоје деце рођене ... и ... године. Брак парничних странака разведен је пресудом Основног суда у Пожаревцу П2 115/14 од 08.07.2014. године. Током трајања брака парничне странке, средствима оствареним у току трајања брака, стекле су следећу заједничку имовину: парцелу од 3 ара са монтажном кућом „...“, кућу и помоћну зграду у ул. ... број ... у ..., стан у ... и једно гаражно место у ул. ... број ..., пословни простор за који није утврђена намена у ..., путничка возила „...“, „...“ и „...“, као и стан у ... у ул. ... број ..., а којим станом је тужени располагао након престанка брачне заједнице, а у току трајања спора, те исти продао за износ од 50.000 евра. Парничне странке су од дана заснивања брачне заједнице, па до њеног престанка 2013. године, живеле саме, а касније и са својом малолетном децом, која нису доприносила стицању имовине која је предмет спора. У време заснивања брачне заједнице тужени је студирао, све до 1987. године, када се запослио у Служби ... где је радио све до 1993. године, а након тога уписан је у именик ..., којом делатношћу се и данас бави. Тужиле је након закључења брака била запослена у ПУ „...“ све до 1993. године, потом је радила у ..., а од 2000. године у ... у Приходи парничних странака

били су приближно једнаки, а тужилја је и поред зараде коју је остваривала, обављала све послове у домаћинству, водила бригу о деци, помагала материјално супруга док је студирао, док је тужени након запослења 1987.године и касније обављањем послова ..., оствареном зарадом доприносио стицању заједничке имовине. Подаци о висини зараде туженог за период новембар 1993. године до маја 2016. године утврђени су на основу извештаја Пореске управе Пожаревац од 27.05.2006. године о висини месечне и годишње основице на коју је тужени плаћао порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање, док је зарада тужиље износила 57.000,00 динара месечно.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, побијаном пресудом правилно је примењено материјално право и то одредбе члана 171. став 1. и члана 180. став 2. Породичног закона и утврђено да покретна и непокретна имовина, која је предмет спора, представља заједничку имовину парничних странака, обзиром да је иста стечена у току трајања брачне заједнице, њиховим заједничким улагањем, те стога иста улази у режим заједничке имовине брачних другова, по ком основу је тужилја сувласник на $\frac{1}{2}$ имовине стечене у браку са туженим.

Имовина коју су парничне странке стекле у току трајања заједнице живота у браку представља њихову заједничку имовину. Претпоставља се да су удели супружника у заједничкој имовини једнаки. Већи удео једног супружника у стицању заједничке имовине зависи од њихових остварених прихода, вођења послова у домаћинству, старању о деци, старању о имовини, те других околности од значаја за одржавање или увећање вредности заједничке имовине. Имајући у виду да су у стицању покретне и непокретне имовине за време трајања брачне заједнице парничне странке подједнако допринеле, а да тужени није доказао да је његов удео у стицању заједничке имовине већи у односу на тужилју, правилно је другостепени суд, сходно правилима о терету доказивања у смислу члана 231. ЗПП, утврдио право тужене на $\frac{1}{2}$ имовине стечене у браку, због чега се неосновано у ревизији туженог указује на већи допринос туженог у стицању имовине. Приходи из зараде су само један од критеријума за утврђивање удела у заједничкој имовини током брака. У конкретном случају, правилно су нижестепени судови вредновали допринос тужиље у стицању заједничке имовине, ценећи сваку врсту ангажовања, а пре свега да је тужилја осваривала приходе и материјално помагала супруга три године док је студирао, да је бринула о њему док је био болестан, а поред зараде коју је тужилја све време остваривала, обављала је све послове у домаћинству и водила бригу о деци, те тиме обезбедила услове туженом за стицање зараде.

Стога, првилно је другостепени суд применио материјално право када је донео одлуку као у изреци побијане пресуде.

Позивање туженог у ревизији на погрешну оцену доказа и погрешно утврђено чињенично стање није дозвољен ревизијски разлог, у смислу члана 407. став 2. ЗПП.

Применом члана 414. став 2. ЗПП Врховни касациони суд нје детаљно образлагао ову пресуду, с обзиром да се ревизијом понављају жалбени наводи, а образлагањем се не би постигло ново нити допринело уједначеном тумачењу права.

Са изнетих разлога, применом члана 414. став1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић